

ನಂಬಿ ಪೈನಾಪಲ್ ಬೆಳೆದವರ ಹಣ್ಣುಗಳು, ಲಾರಿ ಸಂಚಾರ ನಿಂತುಹೋಗಿದ್ದರಿಂದ ತೋಟಗಳಲ್ಲೇ ಕೊಳೆಯುತ್ತಿವೆ. ಹಬ್ಬ, ಉತ್ಸವ, ಜಾತ್ರೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾರಾಟವಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಮಾವು, ಬಾಳೆ, ಕಲ್ಲಂಗಡಿ, ದ್ರಾಕ್ಷೆ, ದಾಳಿಂಬೆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯೂ ಕಹಿಯಾಗಿದೆ. ಏಪ್ರಿಲ್-ಮೇ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಮದುವೆ ಸಮಾರಂಭಕ್ಕೆ ಬೆಲೆ ಏರುತ್ತಿದ್ದ ನುಗ್ಗೆ, ಗಿಡದಲ್ಲಿಯೇ ಹಾಳಾಗಿದೆ. ಶ್ರಾವಣಕ್ಕೆ ಲಾಭ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ ಹೂವಿನ ಕಥೆ ಮುಂದೇನಾಗುತ್ತದೋ ನೋಡಬೇಕು. ಓಡಾಟಗಳೆಲ್ಲ ನಿಂತು ಹೋಗಿದ್ದರಿಂದ ಕೃಷಿ ಕೆಲಸಗಳು ಸಲೀಸಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದು ಸಮಾಧಾನ. ನಮ್ಮ ಸುತ್ತಾಟಗಳಲ್ಲಿ ಬಹುತೇಕ ಅನವಶ್ಯಕವಾಗಿದ್ದವೆಂಬುದು ಈಗೀಗ ಅರ್ಥವಾಗಿದೆ. ಭೂಮಿಯ ಗಡಿಯೇ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ ಹುಡುಗರು ನೆಲದಲ್ಲಿ ಓಡಾಡಿದ್ದು ಖುಷಿ. ನಗರದಂತೆ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಉಪವಾಸ ಬೀಳುವ ಸಂದರ್ಭ ಕಡಿಮೆ. ತರಕಾರಿ, ಸೊಪ್ಪು, ಮಾವು, ಹಲಸಿನಲ್ಲಿ ಖರ್ಚಿಲ್ಲದೇ ಬದುಕಿದ, ಬದುಕುವ ಹೆಮ್ಮೆಯಿದೆ. ಇಷ್ಟುಕಾಲ ಹಳ್ಳಿಯೆಂದು ಮೂಗುಮುರಿಯುತ್ತಿದ್ದವರು ಕೊರೋನಾ ಕಾರಣಕ್ಕಾದರೂ ನೆನಪಿಸಿಕೊಂಡರಲ್ಲವೆಂಬ ಸಂತಸವಿದೆ.

ಕಾಲ ಮುಂಚಿನಂತಿಲ್ಲ. ಹೊಸ ಹೊಸ ಸಂಶೋಧನೆ, ಬೆಳೆ ತಳಿಗಳು ಬಹುಬೇಗ ಹಳ್ಳಿ ತಲುಪುತ್ತಿವೆ. ಟ್ರೈನು ಐದೇ ಐದು ನಿಮಿಷ ಗೋಕಾಕ್‌ನಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಲು ಶುರುವಾದ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಮುಂಬೈಗೆ ತರಕಾರಿ ಸಾಗಾಟ ಅನುಕೂಲವಾಗಿ ಅರಬಾವಿ ಸುತ್ತಲಿನ 20-30 ಕಿಲೋಮೀಟರ್ ಹೊಲ ತರಕಾರಿಗೆ ಖ್ಯಾತವಾಗಿಲ್ಲವೇ? ದೇಶದ ಮಹಾನಗರ ಸಂಪರ್ಕಿಸುವ ರಸ್ತೆ ಬಂದ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಕೋಲಾರ ಟೊಮೆಟೋ ಖ್ಯಾತಿ ಹೆಚ್ಚಿಲ್ಲವೇ? ತೆರೆದ ಬಾವಿಯಲ್ಲಿ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಬೀದರ್ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಆಲಮಟ್ಟಿ ಅಣೆಕಟ್ಟೆ ನೀರಾವರಿ ಬಳಿಕ ಬಾಗಲಕೋಟೆ ಪಡೆದಿದೆಯಲ್ಲವೇ? ಕೃಷಿಗೆ ನೀರು ಕೊಟ್ಟರೆ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸಾಲ ಕೊಡುತ್ತೇನೆಂದ ಹಳ್ಳಿಗಳಿವೆ. ಹೆಚ್ಚೇವು, ಶ್ರೀಗಂಧ ಬೆಳೆಯಲು ಸರ್ಕಾರದ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ, ಮರ ಕಾಯ್ದೆಗೆ ತಿದ್ದುಪಡಿ ದೊರಕಿದ ನಂತರದಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷಾಂತರ ಎಕರೆ ಹೊಲದ ಚಹರೆ ಬದಲಾದ ನಿದರ್ಶನಗಳಿವೆ. ರೈತರಿಗೆ ಬೆಳೆಯುವ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸಮಸ್ಯೆಯಿಲ್ಲ, ಸರಿಯಾಗಿ ಬೆಲೆ ಸಿಕ್ಕರೆ ಕೃಷಿ ಉಳಿಯುತ್ತದೆಂಬ ಮಾತಿದೆ. ಈಗ ಊರಿಗೆ ಮರಳುವವರಿಗೆ ಬೆಳೆಯುವ ಶಕ್ತಿ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಕೃಷಿ ಉತ್ಪನ್ನಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹಣ ದೊರಕಿಸುವ ತಂತ್ರ ಜೋಡಿಸಿದರೆ ಕೃಷಿಕಪರವಾಗಿ ವಿದ್ಯು ನಿಲ್ಲಬಹುದು. ಹಿಂಗಾರಿ ಮುಂಗಾರಿ ಲೆಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಅಕ್ಕಡಿ ಬೇಸಾಯದಲ್ಲಿ ಹೈನುಗಾರಿಕೆ ಜೊತೆಗೆ ಬದುಕಿದ ರೀತಿ ಕೈಬಿಟ್ಟು ವಾಣಿಜ್ಯ ಬೆಳೆಗಳತ್ತ ಆಸಕ್ತಿ ಹೆಚ್ಚಿದೆ. ಕಬ್ಬು, ಭತ್ತ, ಬಾಳೆ, ಅಡಿಕೆ, ರಬ್ಬರ್, ಪೈನಾಪಲ್, ಪಪ್ಪಾಯಿ, ಮಾವು, ಶುಂಠಿ, ಅರಿಶಿನ, ತೊಗರಿ, ಸೂರ್ಯಕಾಂತಿ, ಸೋಯಾ, ಹತ್ತಿ, ಟೊಮೆಟೋ, ಗೋವಿನಜೋಳ, ತೊಗರಿ ಎನ್ನುತ್ತ ಬೆಳೆ ಸ್ವರೂಪ 30 ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಬದಲಾಗಿದೆ.

ಹಣದ ಬೆಲೆ ಭೂಮಿಯ ಆರೋಗ್ಯವನ್ನೂ ಕೆಡಿಸಿದೆ. ಬೆಲೆ ಕುಸಿತದ ಸಮಸ್ಯೆಯೂ ಇದೆ. ನಗರದ ವಿಷ ವಾತಾವರಣ ಸಾವಯವ ಉತ್ಪನ್ನ ಬಯಸುತ್ತಿದೆ. ಪ್ರಚಾರದಿಂದ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ಬೆಳೆದು ರಾಸಾಯನಿಕ ಉತ್ಪನ್ನಗಳನ್ನು ಸಾವಯವವೆಂದು ಮಾರುವ ದಂಧೆಗಳಿವೆ. ಹೊರರಾಜ್ಯಗಳಿಂದ ಉತ್ಪನ್ನ ಖರೀದಿಸಿ ಸಾವಯವವೆಂದು ಮಾರುವ ನಾಟಕವಿದೆ. ರೈತರಿಂದ ಗ್ರಾಹಕರಿಗೆ ನೇರ ಮಾರಾಟ ಸಾವಯವ ವಿಶ್ವಾಸ ಹೆಚ್ಚಿಸುವ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಒಮ್ಮೆಗೆ ಬಂಪರ್ ಬೆಳೆ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗೆ ಬಂದರೆ ಯಾರಿಗೂ ಲಾಭ ಸಿಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಹೊಸ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ಹುಡುಕಾಟ, ಮೌಲ್ಯವರ್ಧನೆಯ ಯತ್ನಗಳೂ ಬೇಕು. ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಗಮನಿಸಿ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಮರಳಿದವರು ತಮ್ಮ ಕೆಲಸದ ದಾರಿ ಹುಡುಕಬೇಕಿದೆ. 'ಬಾಂಬೆಯಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟಗಲ ಹರಿವಾಣದಲ್ಲಿ ಬೀಡಾ ಕಟ್ಟುವವನ ಆದಾಯ ನಾಲ್ಕು ಎಕರೆ ಗದ್ದೆಯಲ್ಲಿ ವರ್ಷವಿಡೀ ಬೆವರಿಳಿಸಿದರೂ ಸಿಗುತ್ತಿಲ್ಲ'ವೆಂದ ಕೆ.ಪಿ. ಪೂರ್ಣಚಂದ್ರ ತೇಜಸ್ವಿ ಅವರ ಕಥನದ ಸಾಲು ನೆನಪಿರಬಹುದು. ನಗರದ ನೌಕರಿಯಂತೆ ಕೃಷಿಯಲ್ಲಿ ತಿಂಗಳಿಗೆ ನಿಶ್ಚಿತ ಹಣ ಯಾವತ್ತೂ ದೊರೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಸರಿಯಾಗಿ ಬೆಳೆ ಯೋಜಿಸಿದರೆ ಇದು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ದಿನದ ಖರ್ಚು ಏರುತ್ತಿರುವಾಗ, ಬೇಡಿಕೆಗಳು ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿರುವಾಗ ಕೃಷಿ ಆದಾಯದಿಂದ

ಬಳ್ಳಿಗಾಳಿ ಊರು